

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини!“

ПРЕЦЪОТЯЛАТА КУЛТУРА НА ГЛУПОСТТА

Панко АНЧЕВ

Възможно е и културата на глупостта да изпадне в криза, която да се преживява тежко и да предизвиква сериозни конфликти. Но трудно ще се забележи, защото за нея кризата не е очистване на глупостта и възвръщане към нормалното, а предверие към още по-дълбока тъмнина на абсурда, неудържимия хаос и разрушаване на разума. Тя е окончателна загуба на мисълта, изгубване на инстинкта за самосъхранение и е всецяло и всеобщо оглупяване до смърт. Следваща степен на тази култура няма. Или не е позната, поради което е невъзможно да се предвиди. Когато тази криза един ден все пак настъпи, ще я видим какво представлява и как се проявява. Но май няма да е скоро...

Защото сега тя е в своя апогей, бурен разцвет, тържество за победата над всичко, което е било преди нея и което е създавало високите култури, цивилизации. Тя трябва да ги разруши, да ги превърне в руини и да се надсмее над тях, защото ги е победила. Вече е започнала да се държи като победителка в историята.

Културата на глупостта е преди всичко култура на бита, но и на всичко онова, което в нормалното време бе признато и ценено като дух, защото включва в себе си изкуствата, науките, образованието, нравствеността.

На стр. 2

СЪКРОВЕН ИЗРАЗ НА ПОЧИТ И ПРИЗНАТЕЛНОСТ

На стр. 6 - 7

Управлението на „сглобката“ като Мъглявината Ангромега приключва безславно

На този свят някои оставят дири, а това, което оставят след себе си други, са просто петна.“ Това, според разказаното от Хаккъ Йоджал в турския всекидневник вестник „Миллиет“ (4.1.2024), каза Елеонор Рузвелт, съпруга на президента на САЩ четвърти мандат Франклин Делано Рузвелт. Освен президентска съпруга тя е била посланик на САЩ към ООН и временно изпълнявала длъжността президент заради заболяването на съпруга си.

Не се знае кого точно е визирала г-жа Рузвелт, споменавайки за петната, които някои оставят на този свят, но цитираната от Йоджал сентенция подхожда напълно за изтичащата първа половина от ротационното уп-

ДА ОСТАВИШ ДИРЯ, А НЕ ЛЕКЕ..

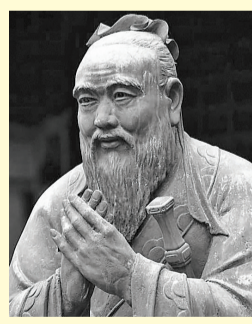

Петко ПЕТКОВ

равление на кабинета Денков-Габриел. То може да се охарактеризира като поредица от лекета, оставени във всички сфери на обществения живот - от енергетиката и икономиката, през

„Този, който знае, но не мисли, е загубен. А този, който мисли, но не знае е заплаха!“

Конфуций

образованието, културата, спорта и отбраната, до здравеопазването и външната политика. В коя сфера „постиженията“ на кабинетна Денков могат да бъдат квалифицирани като безспорни и народополезни? Дали безусловната и „силна“ подкрепа на режимите на Зеленски и Нетаняху направи България по-уважавана от „демократичната общност“?

Не, защото самопредлагането и слугинажът не се уважават дори от Посолството, с което ПП-тата „синхронизират“ кадровите си решения и своя флирт с ГЕРБ и ДПС, главните носители на корупцията според предизборните им речи. Няма как да се уважават хора, които дават охотно и това, което не са им поискали. Особено онези от

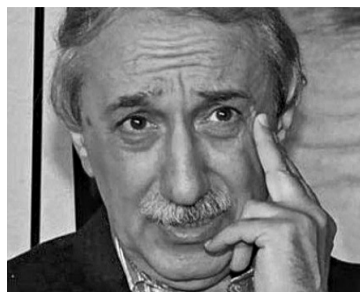
тях, които са „изпрани“, „изгладени“ и „размагнитизирани“, за да заблестят в евроатлантически одежди, сякаш никога не са били санкционирани от новия Голям бял брат. Такива ще „опипат“ не само Конституцията, за да легитимират двойното гражданство, ами под маската на фалшивия си евроатлантизъм ще рушат паметници, ще преименуват улици и площади и като същински канибали ще плюскат торти с отрязани детски главички и други човешки крайници! Надявам се, че все някога, ако не на Земята, то на небето за тях ще напишат не фейлетони, а обвинителни актове и присъди. Виж, за титаничните им и неспособни опити да представят „въздушно-морския“ Шенген като велико външнополитическо постижение на правителството, сигурно ще бъдат написани куп сатирични произведения.

На стр. 2

Властта се е превърнала в дееноощен магазин за опровержения и самоопровержения. Как разва предвременно победоносния байрак – този път за „въздушния“ Шенген. И се наложи дори ББ да й дърпа ушите. За австрийците да не говорим: колкото са по-въздржани те, толкова повече подкачат нашите ексалтанти. Отнякъде използва цифрата 6000 (шест хиляди) – толкова афганистанци и сирийци трябвало да приемем обратно от Австрия. Според нашите победители обаче ставало въпрос за по-малко от стотина. Но те не бива да забравят, че на тях и един Далил им е достатъчен.

Да бъдем трезви – за разлика от ексалтантите. Възложиха ни възможно най-мрачната роля, честитиха ни Новата година с нея: да бъдем надзиратели. След като се провалихме като „пазител на граници“ – нашата европейската? – ни дариха с тази зловеща роля. И то да надзираваме не „клетни“ (по презумпция) бежанци, предвременно амнистирани в бедното въображение на танте Меркел – а хора, които имат всички основания да отбъждат. Понеже са вкусили вече от сладости

ВНИМАВАЙТЕ С КОНЦЛАГЕРА

Кеворк КЕВОРКЯН

те на европейския рай, предоставени им даром, и сега ги връщат обратно и ги поверяват на една жалка държава – да ги дундурка някак. И защо изобщо си мислят, че тази роля е по силниците ни? Впрочем това изобщо не ги интересува – те просто искат да разкарат Опасността по-далеч от себе си.

Подаряват ни проблема си – и ни назначават за надзиратели. Този дар не е само унизителен. Ние сме държава, която не може вече да се справи с нищо – а сега трябва да наглежда част от авангарда на Ордата! И то с най-озверялата й част – заради унижението, на което я подлагат със самото Връщане. Връщат ги обратно в място, което не само не харес-

ват, ами направо презират – и преди години са го прегазили на път към Рая. Но сега ще ги заключат тъкмо там. Място, което те ще наричат помежду си концлагер.

Как ще се справим с тях хора? Медиите, които все още са съхранили куража и почетността си, не се поколебаха да нарекат Денков „лжец“ – заради врътните около Шенген. Но сега не става дума само за някаква стандартна за нашите Властници лжовност – с нея отдавна сме свикнали. Сега сме изправени пред една безпощадна разрушителна сила. Заплесвах ни седмици наред дали и кога са ни подхвърлили „въздушния“ Шенген – този пореден балон на европейските ни надзорници. Но се оказва, че става дума за нещо наистина събноносно: какви условия сме договорили, какво ще ги правим хората, изхвърлени обратно в техния ад. Че ти дори един избягал затворник да върнеш обратно в зандана, ще си имаш работа вече със съвсем друг човек, по-скоро някакво човекоподобно. Как ще ги

умиротворяваме от Ордата – ако това изобщо е възможно. Някой готов ли е с тези отговори? Някой изобщо възнамерява ли даде тези отговори на собствения си Народ? Не – и през ум не им минава.

Тогава направо настанете отритнатите от Австрия в центъра на София. Опръзнете любимия ви Партиен дом – превърнете го в техния ислямски Смолни – и се предайте наведнъж, за да спестите поне продължната

Честит Шенген на всички водолази, парашутисти и докери

СТРАНДЖА И САКАР ШЕ БЪДАТ ЗАГУБЕНИ

Христо ХРИСТОВ

земя, която дори социализмът не успя да засели (въпреки всички положени усилия) ще се пренасели, но не с хора, в жилите на които тече нашата кръв.

Това ще е последната злина, която ще ни сторят англосаксонците (а най-вече Германия).

След като претърпяхме две национални катастрофи, чрез безхаберното, алчността, глупостта и страха си – ще понесем трета поредна катастрофа.

Германия „вдигна вълната“, Меркел покани тези чужди за Европа човече, а сега ще ни оставят ние да се справяме с голяма част от тях.

Хубавото на лошото е, че вече е напълно ясно, кой е българин и кой само се води такъв, чрез българско име и уж българска вяра.

Не мислете, че роптая срещу нашите сънародници мюсюлманите. За мен няма разлика между истинските християни и истинските мюсюлмани. Всеки такъв – роден на тази земя – може и трябва да я нарича Родина.

Не така стои въпросът с данайците, както и онези наднародни особи, които не могат да са верни на никой народ или свхащен, освен на своята човеконенавистна вяра – изискваща от тях да се впишат и изсушат корените на всеки народ, който ги е приел, защото привидно са станали негова част. Такива тук има много, но вече са видими. Ще понесем тази последна злина, защото се покварихме и забравихме кои са предците ни. Лечение има, но като всяко друго – няма да мине без болка и страдание. Колкото и трудно да бъде – за добро е. Инак загиваме.

СТРАНЕН СЪН

Даниел БОЖИЛОВ

Снощи сънувах, че Путин взел, че дошъл в България. По Первой Заграничной върви предаването „Не делай слупое лицо“ с водещ Цветанка Ризова. Гост в студиото, както обикновено, е Христо Иванов. Той се е отдал на мили спомени как още във времето на фашизма дадо му е разбрал къде е истината и избягал в СССР. Тяхното семейство винаги е вървало в могъществото на братския народ и той е закърмен с тази любов от малък. Показва семейни албуми, а Цветанка произнася кима одобрително. Във втората част на предаването обяснява, че е крайно неложително съдебна реформа. Главният прокурор съвсем се е разпилил по американски и нужно било да се въведат доказалите се в миналото инструменти на прокуратурата на „Вишински“. За целта трябвало да се промени Конституцията, но той поема ангажимента да осигури нужното мнозинство от ос-

таналите проруски партии в парламента – ГЕРБ и БСП. При нужда ДПС щяло да удари рамо.

В това време в НДК се провежда конгрес на „Да, България“ с точка единствена – промяна на името на партията на „Единна България“ и приемане на нов слоган „Единна България, по-малък събрат на „Единна Русия“, най-добрата партия в света. Иво Мирчев брои гласовете с QR-кодове и отчита гласуването, а Надежда Йорданова води протокола.

В Миндя се провежда референдум за преименуване на селото в „Путино“, а всички, които изразяват мнение, че това име не е съвсем прилично и не кореспондира с евроатлантическите ценности, са незабавно арестувани и изпратени в Белене.

Манол Пейков е обявил дарителска кампания за възстановяване на Паметника на Съветската армия. Основен гвоздей на кампанията са изпълненията му на руски романи и руски кашушки. Компания му прави Козилата, която тайно се надява Путин да се появи, че да си направи селфи с него.

Илиан Василев и Иво Инджев са засечени да рушат и боядистват паметника на

агония.

Това не са преувеличения. Вижте какво стана в новото-дишната нощ в Берлин, в Германия. Във велика Германия, която Ордата поругава и унижава, когато й скимне. И това са само ренетиците с халосни патрони. Но инфантилната върхушка на Европа все още не провижда истинската Буря. Това е животинска липса на прозорливост.

А ние какво ще правим – с тия стотина – стотина?! – души и изобщо? И не ги броят колко са млади и колко стари, колко са жени и колко мъже – самоубийствената жилетка, натъпкана с експлозиви, е удобна и за млади, и за стари, за мъже и за жени. Стига да са достатъчно прозрели в техния закон – а те са прозрели.

*** Ами нашите властници, нашите покорно-съгласителни – те какво са чели, те какво знаят? Та толкова нахално продължават да предизвикват Съдбата. Запознайте се поне с Далил – за него има предостатъчно в сайта www.kevorkkevorkian.com.

Дмитрий Саймс: Нашата гост, професорът по икономика Джефри Сакс, е рядка комбинация на голям академичен авторитет и реален политически анализатор. В Москва коментират, че по отношение на Украйна наротивът се променя. Според нас какво възнамеряват да предприемат Съединените щати след неуспешната контраофанзива на ВСУ?

Джефри Сакс: Да, проследявайки американските медии, се създава впечатление, че отношението към Украйна се променя. Не се говори вече за украинска победа, за украински танкове, освобождаващи Крим, за това как Русия ще капитулира. Вашингтон е наясно, че офанзивата на Украйна се провали. Нека да видим какво смята да прави напред във външната политика и в Конгреса на САЩ администрацията на Байдън.

Голямата игра с Украйна започна през 1990 г. Стратегията на колективния Запад беше: НАТО да се разшири, като включи в състава си Украйна и Грузия. Русия да остане затворена в обръч и да загуби статуса си на велика държава.

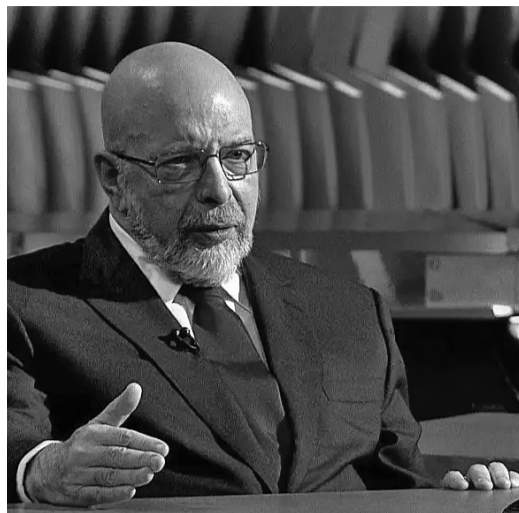
Збигнев Бжежински в книгата си „Голямата шахматна дъска“ (1997 г.) достатъчно ясно го казва. Това беше своего рода гамбит. Съединените щати да останат еднотелен, еднополярен лидер във военната и финансовата сфера на света. Да контролират всичко.

Бях участник в началото на тези процеси преди 34 г. като съветник на Горбачов, преди 31 г. – на Елцин, и на Кучма преди 29 г. Имах други идеи и цели. САЩ мислеха, че Русия няма да се съпротивлява на планираната от тях световна хегемония. Но 30-годишната игра завърши по друг начин и „краят на историята“ не се състоя. С Букурещкия договор (2008 г.) и разширяването на НАТО, след преврата в Украйна и Минските споразумения сега тази епоха завършва. Путин и Лавров им го казваха.

В САЩ отборът на демократите (Блинкен, Байдън, Сливян, Нюланд) приема грешни решения, водещи до лоши резултати. Грешка след грешка. Провал след провал. Хиляди жертви и 5 трилиона долара, напечатани след 9/11. Малка група хора от нещадници, които мислят, че САЩ могат да наложат своята стратегия на останалия свят. Те ни закарваха в Ирак, Афганистан и Либия. 800 военни бази по света. Неправилна стратегия. Но те не искат да слушат никого. Имаше Мински споразумения, преговори в Анкара. Тази война можеше да бъде спряна още през 2022 година. От първо лице получих уверение, че САЩ задържат преднамерено преговорния процес, за да воюват украинците. В същото време

ГОЛЯМАТА ИГРА С УКРАИНА

Интервю на Дмитрий Саймс с проф. Джефри Сакс

Дмитрий Саймс (1947 г., Москва) е политолог и историк, бивш президент на Центъра за национални интереси във Вашингтон. През 1973 г. емигрира в САЩ. Работил е в центъра „Карнеги“ и радио „Свобода“. След завръщането си в Русия от януари 2023 г. води предаването „Большая игра“ по Първи канал на Руската телевизия. Заема пропутинска позиция за войната в Украйна.

Джефри Сакс (1954 г., Детройт) е американски икономист, професор в Колумбийския университет. В Източна Европа е известен като „бащата на шоквата терапия“ и икономически съветник на държавни лидери. Започнал като ултралиберален „соросоид“, проф. Сакс претърпява интересна еволюция на възгледите си за либерализма и устойчивото развитие. В момента е един от яростните критици на администрацията на президента Байдън и европейските му марионетки.

твърдят, че руснаците отказват да водят преговори. Действието им са погрешни, а парите (60 млрд долара) не са чак толкова големи за война до последния украинец. Външната политика на Съединените щати е далавера, базирана на корупция.

Преговори трябва да се водят не с Киев, а с Вашингтон.

ефектът беше пряк, сега войната се възприема като видеоигра. За войната днес нищо не се знае и нищо не налага да се дават жертви. Американски войници не участват пряко, не се налагат допълнителни данъци. Просто игра на малка група хора, които използват своите пълномощия и не обясняват

ване на ивицата Газа. А в същото време президентът Байдън е „във ваканция“. Политическите решения се вземат без него. Но това е „dead end approach“ (път без изход), който не предвещава нищо добро за Израел.

Учудвам се защо нашите водещи медии (Ню Йорк Таймс, Уолстрийт Джърнъл,

Марина Ким, Вячеслав Никонов, Дмитрий Саймс

Тези хора се опират само на военна сила. Те не са умни хора, не са дипломати. Те не признават, че войната е пряко свързана с безопасността в региона. А това, след като Украйна не успя да вземе превес на бойното поле, може да стане само с преговори. Разбира се, те се опасават да водят война преди избори. Така избори не се печелят, защото това е капан.

Дм. Саймс: Има ли разлика между войната във Виетнам и войните на САЩ през 21 век?

Дж. Сакс: Ситуацията днес е различна. По време на войната във Виетнам обикновените аме-риканци биваха призовавани, изпращаха ги на фронта и по-големи ги връщаха в ковчези, увити в американското знаме. Тогава

нищо на никого. Впрочем такива бяха последните няколко войни: в Ирак, в Либия, в Сирия. В Ирак изпратихме войски, но после имаше специална операция за сваляне на Асад, после бомбардиряхме Либия (2011). Това са игрите на неоконсервативите. Те използват изтънчената власт за водене на войни, често секретни, извън рамките на бюджета. Понякога използват гласовете на депутати в Комитета по въоръжените сили, които получават големи пари от военни компании като „Боинг“, „Дженерал Дайнамикс“ и др. Държавният секретар Блинкен директно байпасира Конгреса. Израел воюва с американско въоръжение и не крие, че ще осъществи етническо прочистване

Вашингтон Пост) не обясняват нищо на хората. А това, което казват ЦРУ и Белият дом, са пълни лъжи. Става както в Оруел. Ограничена война се води от групичка политици. Хората също не вярват на тези лъжи. Но вече ги пропускаат, без да им обръщат нужното внимание.

САЩ се намират в пълна изолация в целия свят заради поддръжката на израелското клане в Газа. Последствията се усещат навсякъде: промяната се съзидва, икономически структури и даже използването на долара. Това е промяна на техническите измерения на геополитиката с избраната от САЩ почти пълна изолация. Светът е потресен от това, което прави Израел, тъй като досега не е имало видеопредава-

не на масови убийства в реално време.

Евреите преследват цел, която трябва да бъде забрана. Израел не воюва с ХАМАС. Той се сражава за „велик Израел“, което се явява своего рода месианска библейска идея. Тази идея в момента господства в еврейската държава. За 21 век това е разрушително. Мисля, че американците не осъзнават напълно риска от бързото и опасно разширяване на тази война. Това, с което се сблъскаме, е най-лошата външна политика на САЩ. Това просто е катастрофа.

Дм. Саймс: Русия няма интерес да води тази война безкрайно. Какво може да направи Русия, за да не летят дронове към Кремъл? Администрацията на Байдън сякаш не разбира риска, на който излага страната си с прякото участие в украинската война. Не трябва ли Москва да предприеме нещо радикално, за да могат и американските граждани да почувстват в какво са ги забъркали?

Дж. Сакс: Този риск е скриван от американския народ. Имаше една проява на президента Байдън за събиране на помощи, на която той, без да знае, че го записват, каза: „Ние се движим към Армагедон!“ В момента медиите не му обрънаха внимание, но на другия ден започнаха да пишат: „Защо президентът говори така? Безпокои ли го нещо?“ С други думи: „Той не трябва да говори това“.

Преди войната, през декември 2021 г., посветвах хората от НАТО: „Какжете открито, че НАТО няма да се разширява и война няма да има, конфликтът ще се избегне. А те: „Как така?“ Но за Русия това е екзистенциален въпрос. Тя няма друг изход. Нейната позиция е логична, а от другата страна имаме групичка бездарни и безотговорни хора, които не разбират какво правят. Две седмици преди 7 ноември 2023 г. президентският съветник Джеймс Сливян казваше, че в Близкия изток и Газа всичко е наред и под контрол. Може ли това да е сериозен анализ?

Дм. Саймс: Все пак възможна ли е победа на Тръмп, след като води в започналата президентска кампания?

Дж. Сакс: Тръмп може да победи, но не е предсказуем в момента. Във всички случаи обаче Байдън няма да бъде следващият президент на Съединените щати.

Большая игра, 21.12.2023
Превод: Румен Воденичаров

О тмина 4 януари – Денят на Освобождението на София. Празник светъл и паметен за всеки честен българин, който помни и знае мъченическия път на свободата на народа ни.

В мразовитите декемврийски дни на 1877 г. Западният отряд на ген.-лейтенант Йосиф Гурко преминава Балкана и разбива орханйските части на Османската империя, командвани от Осман Нури паша. В няколко последователни сражения при Саранци, Долни Богров, Ботунец, Кубратово и Варждебна неговият авангард – Кавказката казашка бригада и Гродненският хусарски полк, на 23 декември/4 януари 1878 г. навлизат в София под тържествения звън на клепалата и камбаните на катедралния храм „Свети Крал“, днес „Света Неделя“. Навлизат на фона на още горящите, незагасени от пожарните команди, организирани от италианския консул Вито Позитано, пепелища и на осеяните с бесилки улици и сокаци на този град, на когото предстои да се превърне в столица на възкръснала България. Отслужен е благодарствен молебен в присъствието на генералите Гурко и Отон Раух.

В усилен марш, разбейрай – бягство, частите на Осман Нури паша отстъпват през Владая в посока Перник, Радомир и Кюстендил. Пътят към Филибе (Пловдив), е отрязан от гренадирите на ген.-лейтенант Николай Веляминов.

След падането на Плевен – 10 декември 1877 г., и освобождението на София се открива пътят на освободителната руска армия към Одрин и бреговете на Босфора.

В този смисъл датата 4 януари е славна и паметна и това са разбирали и оценявали всички

СЪКРОВЕН ИЗРАЗ НА ПОЧИТ И ПРИЗНАТЕЛНОСТ

ки поколения българи - независимо от характера на властта, през всичките 146 години оттогава до днес.

Тази година обаче недоволството на властта от този незаобиколима дата стана ясно и очевидно и за онези, които се стараяха да не забележат тази тенденция, пробиваща си път през годините по съответните указания на посолства и посланици. Най-напред Софийската община едва в 8,30 ч. на самия ден успя да утвърди маршрута на шествието от Патриаршеския храм „Света Неделя“, където е отслужен молебен в памет на загиналите освободители, воден от Белоградчишкия митрополит Поликарп, през паметника на ген. Гурко и паметника на император Александър Втори - Цар Освободител, до паметника на опълченците в градинката зад Централния военен клуб на ул., Г.

С. Раковски“ № 92.

Сформираният възстановъчен част от опълченци от Националното движение „Традиция“ не бе известна до последния момент дали ще участва с пушки ли без пушки, с калпаци или без калпаци в своя традиционен марш начело на поклонението от Паметника на Цар Освободител до Паметника на опълченците.

И накрая. На самия митинг нито един, дори и най-дробен представител на Софийската община или на официалната власт, нещо, което присъстващите възприеха като израз на недоволство от загубената им битка за отмяна на Трети март като национален празник.

Затова пък празничният митинг, чийто организатор бе Сдружение „Приятел на Русия – „Ал. Невски“, подкрепено от организациите – членове на Коор-

динационния съвет „България – Русия“, беше тържествен отклик на непомръкватата памет на хилядното множество, което с венци, цветя и думи на признателност отправи своеобразен укор към безпаметниците и безродниците на властта. Те изглежда някакво да осмислят факта, че историята се е състояла и че никаква конюнктура не е властна над нейните паметни събития и факти.

Под ръководството на Чавдар Борачев, зам.-председател на сдружение „Приятел на Русия – „Ал. Невски“ един след друг пред микрофона заставаха общественици и творци. Особена тържественост на събитието придадоха благодарствената молитва от свещеници и архиереи, ръководена от Белоградчишкия митрополит Поликарп, и православните песнопения на Софийския свещенически

хор. Хората се кръстеха усърдно, чинно и богопочитаемо и всичко това бе съкровен израз на онези признателност, която вече 146 г. осветява паметта за неповторимия в световната история подвиг на народа на братска православна Русия, на Императорския дом на Романови, на доблестното войнство на великата славянска страна.

Онова, което не успяваха да кажат венците и цветята, отекна в думите на ораторите Румен Петков, Иван Таков и Боян Бойчев, като словата на някои от тях поместихме отделно.

Дълго се колебах дали да разкажа един епизод, който се случи лично с мен през този ден, и накрая реших да го споделя с читателите на „Нова Зора“ не като акт на себизтъкване или огорчение, а като илюстрация на позната тенденция развивана по указания на посолства и посланици за помрачаване и възможно изтриване на Русия и всичко руско от паметта на кръвта на народа ни.

В нерадостния български ден могат да се намерят и други доказателства за раззинатата паст на пропагандата, която усърдно копаят вече години наред еничари, отродници и майкопродавци. И които доведоха до онова положение, в което двете духовни и кръвни сестри България и Русия се раздалечават като ледени блокове в морето от злост, лъжи и черна неблагодарност. Но за това – отделно. Иначе, както е казано в Светата молитва: „Да воскреснет Бог и пусть расточатся врази его.“

България знае кому дължи своята свобода. Народът ни помни и пази паметта за подвига на руските братя освободители, за тяхната саможертва в изпълнение на най-светлия евангелски принцип: „За други своя!“ – да отдадеш най-скъпото – живота си – за брата, за другаря, за приятеля.

Ще отгече мътната вода на това време. Ще отмием от лицето си срама, с който ни натовариха еничари, майкопродавци и отчеругатели. Ще се възправи България. И ще пребъде! И истината ще заблести отново. Защото са безсилни порите на калта, с която се опитват да я загулят.

Цветята, които държа, цъфтят в сърцето и душата на българския народ и няма слана, която може да ги ослави. Затова на този ден винаги ще гърми родилният вик на свободата: „Братъе, с нами Бог!“ Да живее България! Да живее Русия!“

„От библейски времена неблагодарността винаги е била най-презреният грях. Но аз вярвам в благородството и некушю бях изрекъл. Когато обаче професорът дойде при нас, почти простена: „Поздравявам те, но е жалко, че няма да излъчат думите ти. Ти обаче ги напиши, нека да бъдат свидетелство за този ден. И продължавай да беди не-

ПРИЗНАТЕЛНИ БЪЛГАРИ! УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА!

Паметникът на българския опълченец ни събира, за да си спомним отново онези паметен ден през 1878-ма, когато руските войски начело с генерал-фелдмаршал Йосиф Гурко освобождават града ни. Ден по-късно с тържествен марш и високо вдигнати бойни знамена минават по улиците на София.

Камбаните на „Свети Крал“ не спират да бият - София е свободна. Бият за свободата, за която и хиляди български юнаци, хайдути, четници, опълченци, будители и възрожденци плащат с живота си.

Покланяме се пред подвига на освободителите! Покланяме се на саможертвата на българските опълченци! На руските, румънските, сръбските, финландските и други чуждестранни воини, военачалници, държавници, дипломати, журналисти, граждани, дали своя принос за освобождението на София, на България от османско иго.

Благодарни сме. Признателни сме. И помним!

Ние помним кой ни освобождава и от османците, и от фашизма.

Помним руските отряди, българските опълченци и всички чуждестранни воини, пролели кръвта си за нашата свобода след петвековното османско иго. Помним всички герои, които плащат с живота си победата над фашизма през Втората световна война и свободата на Европа. Помним подвига на Червената

Слово на Иван Таков, прегсегател на ГС на БСП-София

ПОКЛОН ПРЕД ПОДВИГА НА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ!

армия, помним героизма на британци, французи, на всички европейци, които се изправят срещу „кафявата чума“, плащат жестока цена и спасяват Европа и света от нея.

Да, ние не забравяме освободителите - нито от османско иго, нито от фашизма. И сме признателни!

Нищо не може да промени това. Допуснем ли забравя, историята свършва...

Видяхме бепаметните, безродните на какво са способни – нагло заличават миналото, различават символите на паметта, демонтират историята. Безродните, посредствените рушат смело - само

това могат.

Левчев казва за тях: „Всеки талант е вид смелост. Но не всяка смелост е талант.“ Затова бездарие, посредствеността, простащината непрекъснато се крият зад пристъпи на „безумна смелост“. Поетът казва още – бездарие и фашизъм!

Но бездарните не могат да изтрият нашата памет.

Не могат да заличат нашата благодарност и признателност.

Затова днес сме тук – почитаме героите на нашата свобода.

Тук сме, да кажем на безродниците, че могат да демонтират паметници, но не

могат да демонтират паметта ни.

Не могат да ни принудят да забравим. Нови паметници ще построим. Защото ние помним...

А днес е голям празник! Празнуваме свободна София.

Празнуваме несломимия български дух, нашата признателност към Русия и руския народ.

Честит празник, граждани на свободна София!

Слава на българските опълченци, на руските и чуждестранни воини, платили с живота си нашата свобода!

Да живее България!

Посрещането на Генерал Гурко в София

Румен Петков, прегсегател на АБВ:

БЕЗ БЪЛГАРСКИТЕ МЪЧЕНИЦИ НЯМАШЕ ДА ИМА ЕВРОПА

Пред 146 години Свободата прегърна София след 500-годишно черно робство. 500 години, в които ние, българите, бяхме клани, бесени, бяхме насилвани, бяхме палени. Но спасихме в най-тежката най-дълга 500-годишна война нашата вяра с големия пълководец - светата Българска православна църква, с нашата армия от четници, от воеводи, с нашата армия от българки и българи. Българки, които бяха насилвани и на които изтръгваха сърцата - късаха нашата плът с кръвния данък. Ние сме простили, но не сме забравили. Защото 500 години България беше сигурната външна граница на Европа. България спаси със своето народноосвободително движение Европа от османските пълчища.

Днес, 146 години по късно, кънти незададеният въпрос - София свободна ли е? И този въ-

прос трябва да получи своя отговор от нас, които пак сме тук. София трябва да е свободна, защото с нас са Раковски, защото с нас са Левски и Ботев. Защото там е Дядо Вазов. И те ни задължават София да бъде свободна.

Ние днес достойни ли сме? Горди ли сме?

Горди сме, защото можем да се поклоним на братята освободители. Защото можем да сведем глави пред тези двеста хиляди посланици на Русия в нашата земя, които никога и никога не може да изгони. Днес трябва да се поклоним на румънските герои, които дадоха живота си за свободата на Плевен. Толкова ли

е трудно да се изправим и да кажем - вие имате Шенген, защото ние имаме Шипка, вие имате Париж, защото ние имаме Плевен. Вие имате Страсбург, защото ние имаме опожаряването и окървявяването Стара Загора. Вие имате Брюксел, защото ние имаме Батак.

И днес ние сме длъжни тези кратки строфи: „От Батак съм, чичо. Знаеш ли Батак?“ да ги направим част от ежедневието на децата ни. За да могат те да пият всички свои приятели по цял свят - знаеш ли Батак? Защото свят е Батак, без нашите мъченици, без нашите светци нямаше да я има тази Европа.

Минчо МИНЧЕВ

Напоследък съвсем завладя душиите ни тревожната тема за свободата на словото. Нейната обширност доближи и премина границите на всяка илюзия и навлезе в смразяващите територии на Оруел. Така най-непоклитият аргумент на демокрацията, в която ни призовава да вярваме, все по-често ни убеждава в своята ерозираща същност и безплътност. Но ако свободата е „робство“, какво тогава да кажем за свободата на словото? Да попитаме Волгина, да попитаме Дарина Григорова къде и докога е това „вре-

АРЕСТУВАНИТЕ ДУМИ

убежище“ на свободата. И дали водоразделът е 10 ноември 1989 г., както ни уверяват автори с „Букър“ или без „Букър“.

За разлика от тях моят живот с подбити пети изброди отровните бездни от рана до рана. Но никога не съм го изтъквал и никога не съм си прищивал геройските еполети на мнимата слава и страданието. Макар че и до днес съм единственият поет през онези 45 години, на когото вездесъщата Държавна сигурност е арестувала книга със стихове, а не например преписани от Дядо Славейков епиграми. Така че, за протокола: „Хляб“, Издателство „Георги Бакалов“, Варна, 1985 г. Толкова по този въпрос. Друг път, ако е решил Господ, ще разкажа всичко по-подробно и точно.

На 4 януари пред Паметни-

поправимо неправилен.“

Комплимент ли беше, упрек ли беше – не се опитвах дори да доуточня. Но истинските професори като блестящия учен Методи Теохаров умеят да се вглеждат в същността на нещата. Той се оказа прав в своето предвиждане, а за мен остана изпитанието да споделя по памет с читателите на „Нова Зора“ казаните пред микрофона арестувани думи в настоящото времеубежище на свободата.

„От библейски времена неблагодарността винаги е била най-презреният грях. Но аз вярвам в благородството и некушю бях изрекъл. Когато обаче професорът дойде при нас, почти простена: „Поздравявам те, но е жалко, че няма да излъчат думите ти. Ти обаче ги напиши, нека да бъдат свидетелство за този ден. И продължавай да беди не-

Велиана ХРИСТОВА

Когато говорим за бюджета за образование и наука, обикновено наблягаме на конкретиката - колко са парите за националните програми, за детските градини, за стипендиите, общежитията, за заплатите и т. н. А всъщност всичко започва от макрорамката и глобалните показатели за финансирането.

Току пред самата Нова година - на 30 декември, в извънреден брой на „Държавен вестник“ бе публикуван Законът за държавния бюджет за 2024 г. Когато се порови човек в него и в документите, с които той е внесен в Народното събрание, какво се оказва? Основният макроикономически показател - процентът от брутният вътрешен продукт, който се заделя за всички публични разходи, е намален отново. Всъщност това говори колко пари ще бъдат вложени тази година в социални плащания, здравеопазването, образованието, науката, културата, армията и т. н. На фона на незавидното дередже на страната ни властващата „сглобка“ и класборите й са свили публичните разходи до 39,5 процента от БВП, като това е заедно с парите от ЕС, а от националния бюджет са само 35,2 процента.

Не знам дали някой от политиките ни си е дал труда да вникне в тези числа, но нека да обяснят на българите как и с какви очи ги карат да се сравняват с другите европейци, като нашите заплати са средно 2,7 пъти по-ниски от техните?! И как няма българите да се изселват на Запад и чудно ли е, че сме първи в ЕС по темпа на емигриране? Като поставим нещата едно до друго, всичко, което ни се случва, е обяснимо за всеки, който все още може да мисли.

Най-милитаризирани и най-неуки

Нека да видим къде сме по втория глобален показател - процента от БВП, който се отделя чрез бюджета за различните сектори. От Евростат лесно се установява, че всъщност във всички сектори България инвестира по-малко държавни средства от останалите страни (за социална защита например в съюза се влагат средно 20,5% от БВП, у нас - 14,3%, за здравеопазване съотношението е 8,1% средно в ЕС към

И БЮДЖЕТЪТ СЕ ОКАЗА ПУНТА МАРА

инвестира за държавни разходи. Някои либерали твърдят цинично, че когато се дават повече пари от бюджета, работещите в публичните сектори се омързеляват и не дават всичко от себе си. Цинично е, защото България е най-бедната страна в Евросъюза, с най-ниското заплащане на труда, самият брутен продукт на страната ни на глава от населението е на абсолютното дъно в статистиките на общността. По данни на Световната банка за 2022 г. на глава от населението у нас се падат 13 974 долара годишно при средно 37 433 долара в ЕС. От 1 януари сега минималната ни

нашите 4,8%). За образование пак сме по-долу от средното - при 4,8% средно в ЕС, при нас процентът е 4,1. Най-голямата трагедия е в сектора „Наука“ - докато страните на континента инвестират в знанието средно 2,22% от БВП, у нас се дават... 0,4%! При това в този процент влизат както бюджетните средства, така и парите от ЕС, от фирми и собствените приходи на научните организации и висшите училища. От публичните средства на континента за наука и развитие дават средно 0,74%, а ние - под 0,2%. Но! Има изключение - за отбрана и сигурност страните

пък е огласен проектът на бюджет за образование и наука, преди да е одобрен от МС, все пак някои неща може да се проследят. Благодарение и на тригодишната средносрочна прогноза до 2026 г. Така, след известно издирване из документите, можем да разберем, че през 2024 г. за отбрана и сигурност процентът от БВП е намален с малко - до 3,7%, но и за наука спада още - до 0,3% от БВП! Вярно, през 2025 и 2026 г. парите за знание пак стават 0,4%, но това едва ли може да успокои някого на фона на онези 2,22% от БВП, които

гатства! Държавна глупост, заложена още от Иван Костов и доразвита след него. Жалко, че в речника на българския език думите „бугала“ и „бужен“ са една под друга...

„Приоритет“ - на опитните мишки

Лафовете за приоритет на образованието и науката са само празен звук. Нека да видим при така очертаните глобални параметри какво се случва конкретно с науката през 2024 г. Говорим за нея, защото само тя е обявена за приоритет в ЕС, но у нас е най-ударният финансов сектор от 1990 г. насам, особено след дивашките изгнания на Симеон Дянков, които и до ден днешен не са преодолени. Бюджетът на водещата научна институция у нас - БАН, ще е 171,9 млн. лв. - с 11,45 млн. лв. повече от 2023 г. В тези пари обаче влизат 8 млн. лв., които са за увеличаване на възнагражденията в академията поради вдигането на минималната заплата до 933 лв. Но и те няма да стигнат, защото за ръст на възнагражденията на работещите в БАН, особено на учените - които и без това са най-ниските в сектора, трябва поне 12 млн. лв. Обаче - за научната си дейност и за издръжка лабораториите в институти на академията ще имат едни 3,45 млн. лв. повече от досега.

Да се смее ли човек, или да плаче при скачащите цени на ток, парно и вода и като знаем, че средните научни институции в Европа работят с милиардни бюджети? Националният наука-бюджет у нас, премиерът работи с 3,4 млрд. евро годишно, две трети от тях са от държавния бюджет. Е, как нашите учени да се равняват със западните си колеги - и в своята работа, и в общите научни проекти. Та те не могат да си купят дори едни опитни мишки! Нищо че БАН е единствената институция у нас, премиерната международен одит и получила високи оценки. И единствената отчита резултатите си пред парламента всяка година. При това международни изследвания показват, че българските учени работят най-интензивно и с най-голямо натоварване сред останалите в общността. Учудващото е, че още се държат и дори постигат световни успехи в много сектори... С две думи, опитните мишки, каквито са нашите изследователи, се научава да правят наука без пари и това е безспорен принос в световен мащаб. Всяка година

в Евросъюза влагат средно 3% от БВП, докато ние през 2022 г. сме инвестирали... 4,3%! Не стига че брутният ни продукт е за оплакване, ами и процентът от тия малки пари властващите са свили до една срамотия. С две думи, според бюджетта излиза, че България е най-милитаризираната страна с най-неукото население. Има още нещо, което шеше да е много смешно, ако не бе трагично. Когато е внесло документите на проектобюджета за 2024 г., правителството е представило програмните бюджети на всички министерства, но е... изпуснало програмния бюджет на МОН! Просто липсва. Немарливо в администрацията или? Къде са гледали не знам! До края на 2023 г. в сайта на парламента така и не се появиха стенограмите от обсъждането на държавния бюджет в Комисията по образование и наука, та народонаселението няма как да разбере дали поне в ресорната комисия някой е забелязал официалната липса на програмния бюджет на МОН във внесените от правителството бюджетни документи... Но понеже в сайта на МОН

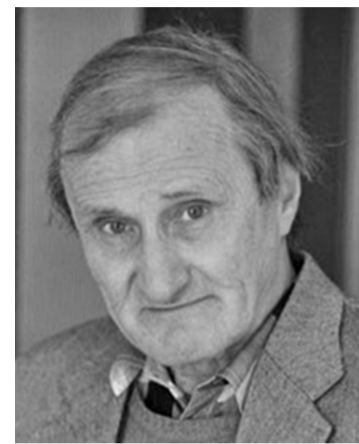

заплата стана 933 лв., обаче в ЕС сме последни по размера на годишната заплата, сравнена по покупателна способност. Не знам дали някой от политиките ни си е дал труда да вникне в тези числа, но нека да обяснят на българите как и с какви очи ги карат да се сравняват с другите европейци, като нашите заплати са средно 2,7 пъти по-ниски от техните?! И как няма българите да се изселват на Запад и чудно ли е, че сме първи в ЕС по темпа на емигриране? Като поставим нещата едно до друго, всичко, което ни се случва, е обяснимо за всеки, който все още може да мисли.

ПОЛИТИЧЕСКИЯТ ЕЛИТ НА БЪЛГАРИЯ НЕ Е БЪЛГАРСКИ, А БЪЛГАРЯНСКИ

Ше ни трябва здрави нерви и изгръжливост, за да изживеem 2024 г.

Валентин Вацев прег „Нова Зора“ в разговор с Красина Кръстева

Валентин Вацев

Красина Кръстева

Кр. Кръстева: - Каква беше 2023 г. и каква година да очакваме, г-н Вацев?

В. Вацев: - Има няколко тенденции, които ще се разгръщат през идващата година - упадъкът на политическата система и на системните партии, невъзможността на правителството да управлява както досега. И, разбира се, геополитическият вектор, който изисква България да е готова да воюва през 2024 г. През следващата година тенденциите от тази година ще се разгрънат, докато станат очевидни за всички.

- Един анализ предполага да гледаме „по-отвисоко“, но все пак не може да подмигнем без внимание това, което видяхме по темата „Шенген“ в последната седмица на 2023. Премиерът Денков наду фанфари за „беспорен успех“, после сви знамената, а след това дойде новината за „частичен“ Шенген. Това успех ли е?

- Днешното правителство на България има много остра нужда от някакъв пропаганден успех. Аз разбирам, че пропагандата е важна, но когато цялата дейност се сведе до търсене на пропагандни поводи за радост, тогава си изключително зависим от тенденциите. Разчитането на пропагандни ходове е белег на политическа слабост, издава неспособност да се планира обективно предстоящото бъдеще.

Стана ясно, че хем са ни приели в Шенген, хем не са ни приели - така че радостта била преждевременна. Правителствени и околоправителствени кръгове са чакали момента да обя-

обаче се отчита намаляване на желанието да постъпят в докторантура и да се насочат към научна кариера. Не им се иска деном да блъскат в лабораториите, а вечер да карат такси или да охраняват обекти, както постъпват мнозина учени, за да покроят разходите на семействата си.

Същото се отнася и за Селскостопанската академия - бюджетът ѝ за 2024 г. е 53,9 млн. лв., от които 3 млн. лв. са за вдигане на възнагражденията. Държавните висши училища получават тази година 60,2 млн. лв. повече от миналата - общо 807,18 млн. лв. От тях обаче 39 млн. лв. са за ръста на прословутите възнаграждения, така че как ще се оправят само с 20 млн. лв. повече за дейност и издръжка те си знаят. Няма да се оправят и вероятно виждаме просто стъпка към осъществяването на

идеята на Николай Денков, който, бидейки министър, измисли да ги обединява и слива под нови административни шапки, белким в крайна сметка се изпълни отдавна диктуваното отвън закриване на държавни университети за сметка на развитието на частните, които така бяха уредени, че не се подчиняват на общите законови изисквания, под които попадат само държавните. Ще се дадат обаче и едни 5 млн. лв. за подпомагане на студенти, които искат да продължат образованието си в чужбина - нонсенс в държава - първенец по „изтичане на мозъци“. Вместо да е обратното - от емигрантите да се иска да възстановят парите за обучението си, та да не финансираме по този начин богатите държави, където

нистанции и сирийци, това е свинщина! Това е абсолютно унищително и опасно за България, тези хора наистина не се съобразяват с нищо, освен със своите господари в Посолството. Това е капката, която прелива чашата. Интересно е как ще реагира ГЕРБ, как ще реагира ДПС - ДПС говори за идеален евроатлантизъм, хайде да видим как ще стане това.

Парламентът трябва задължително да се произнесе по този въпрос, защото той засяга националната сигурност. Трябва да има парламентарно становище, и то в реално време - не след месец. Защото това засяга много дълбоко националната сигурност. Възможен вариант, следствие от това решение е да не може да се живее вече в България. Да се създадат около София гета, където български граждани няма да може да отиде, защото ще е опасно.

Австрия решава един от про-

блемите си и за да успеем да мием под пращане на вратата, нашето правителство приема абсолютно невъзможни искания. Те са достойни за вот на недоверие! На българите се готви смъртоносна клопка - това е достатъчна причина за вот на недоверие.

- Както ни учи историята, случва се това, което може да се случи. Вие предизвикате ли си как в България се концентрира огромно количество мигранти? Аз не си представям такова нещо, те просто ще избягат. Ние в лагери ли ще ги концентрираме?

- Ние просто не знаем какво да ги правим. Няма построени лагери. За това няма бюджет, няма готовност, няма управленска активност по тази линия. Най-вероятно ще стане това, което казвате - мигрантите ще се закрепят временно в България, изчаквайки удобния момент да избягат на по-удобни места. Но така или иначе, приемането ни в Шенген ще засили мигрантския натиск, а ние не сме готови да управляваме този натиск. По Шенген сигурно ще има развитие в първите месеци на следващата година, трябва да имаме търпение да почакаме. Но това, което сега може да се каже, е, че днешното българско правителство изключително зависи от пропагандни радости и феномени. За сметка на управлението.

- Някой ще понесе ли отговорност за този гаф, който ни

създава дипломатически проблем? Дипломатията обича тишината, а не шума.

- Не, разбира се. В България стана неудобно дори да се пита кой носи отговорността. Обективно отговорността е колективна, тя е деперсонализирана. Колективна дейност на политическия елит.

- В четвъртък обаче видяхме различни действия от страна на този политически елит. Премиерът Денков би барабана, но после Бойко Борисов наби на всички канчетата - в качеството си на председател на външната комисия в парламента, свика на заседание по темата Шенген, на което дойдох премиерът и вицепремиерът. Това не бе ли Шенген опит от негова страна да посочи къде е отговорността?

- Точно така е. Бойко Борисов е интуитивен и импулсивен политик. Той остро усеща реалностите на политическия процес и се опитва във всяка извивка на политическата линия да извади някакви ползи или да минимализира някакви щети. Това, което стана, е опит да се отклони отговорността от ГЕРБ. Но отговорността е колективна.

- С какво ще запомним 2023 г. във вътрешнополитически план - с промяната в Конституцията, с разрушаването на Паметника на Съветската армия - 30 години след като Столичният общински съвет е взел решение за това?

На стр. 10

И БЮДЖЕТЪТ СЕ ОКАЗА...

отиват да учат или работят. За научна дейност през 2023 г. държавните висши училища имаха едни смешни 13 млн. лв. Сега отнесените бюджетни документи - ни в МОН, ни в парламента, не може да се разбере колко ще са парите за наука в университетите, които така бяха уредени, че не се подчиняват на общите законови изисквания, под които попадат само държавните. Ще се дадат обаче и едни 5 млн. лв. за подпомагане на студенти, които искат да продължат образованието си в чужбина - нонсенс в държава - първенец по „изтичане на мозъци“. Вместо да е обратното - от емигрантите да се иска да възстановят парите за обучението си, та да не финансираме по този начин богатите държави, където

плаща 4 млн. лв. за пет години на един белгийски професор, не решават ничий проблем, само следват модния тренд на „евроатлантическите ценности“.

Още по-скрита картинка за научните потребители остава и сумата за Фонд „Научни изследвания“ към МОН, който е единственият инструмент у нас за финансиране на изследователски проекти на конкурсен принцип. През 2023 г. парите за него бяха 16,8 млн. лв. (средният Австрийски фонд за научна разполага с 1,1 млн. евро на година). Тези суми едва стигаха за покриване на трансферите за сключени договори, камо да финансира нови проекти. Поради причините, изложени по-горе, изглежда, че и фондът за наука ще си остане в сан-

дъка при опитните мишки. Държавна субсидия за наука в % от БВП

Година	Наука	Процент
2009	252772,40	0,35
2010	131735,30	0,18
2019	14612,50	0,12
2020	157596,70	0,12
2021	173393,20	0,14
2022	200259,40	0,14
2023	205429,40	0,11
2024	225359,54	0,11

Данните са според записаните в бюджетните закони за съответните години стойности на БВП и на субсидиите. Във функция „Наука“ тук са включени субсидиите за БАН, за изследванията в държавните вузове, за ССА и фонд „Научни изследвания“

- Разрушаването на паметника истеризира допълнително българското общество. Аз вече говорих за това – това е паметник на армия, която вече не съществува. Той славя една победа, от която Русия се отказва през 90-те години. В България това обслужва болните амбиции на неколцина пещерни русофоби.

Разрушаването на паметника е опит за управление чрез болезнени убождения. Това беше поведение на окупационна власт – няма значение какво ще каже обществото, важната е нашата воля. И след това ще празнуваме с много специфични торти победата си. Това е знак, че управляващият днес България политически елит е не толкова български, колкото българянский. Той е от окупационен тип, държи се с населението като с подчинен народ и разчита на пропагандни удари и ходове.

Но до голяма степен разрушаването на паметника послужа за отклоняване на общественото внимание от други много важни неща. Корекцията на българската Конституция според мен беше напълно ненужна, но там стана нещо важно, там се прие нещо изключително важно – концепцията за двойното гражданство. Това е изключително важно, изключително опасно решение на актуалните управляващи в България, което ще доведе до много тежки последици, особено в близко бъдеще.

- Решението за двойното гражданство не целеше ли да даде със задна дата индулгенция на Кирил Петков, който, преди да стане премиер, излъга, че се осведобил от канадското си гражданство?

- С позволенията на двойно гражданство за депутати и министри българският политически елит ще стане по-зависим от външни решения. Двойното гражданство ни очаква. Знае се, че в много части по света, където управляват американските послатства, е приета практика държавният глава и значима част от политическия и управленски елит да са хора с двойно гражданство. Това дава възможност за директно управление на политическия процес по ръчния метод.

В България аз предвиждам да има една вълна от украински граждани, които ще имат време да подадат заявка за българско гражданство и отгук нататък като двойни граждани ще могат да станат и депутати, и други от управлението. Втората възможност е двойногражданствените български турци да дойдат и да обслужат проекта на Доган за превръщане на ДПС в първоначална политическа партия. Про-

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

- На практика вие доказвате тезата, че днешният елит е стабилен, защото е безалтернативен – в него никой друг няма да проникне. - Те са нестабилни в най-важната част. Българският политически елит е в дълбок исторически упадък. Това е, което се разгръща. Този процес на политическо гниене ще се разгръне докрай в следващата 2024 г. Системните партии в българската политическа система са в дълбок упадък – това засяга БСП, която все не може да прихване политическата активност, това засяга ГЕРБ като наследник на българската десница от миналите десетилетия.

ГЕРБ в момента има проблем с политическата си идентичност – те плащат много голям данък на своя политически съюз с политическите си противници ПП – ДБ и това непременно ще се отрази на всички бъдещи избори. И ДПС е в историческа и политическа криза заради проекта на Доган за превръщането на ДПС в главен фактор, в нещо, което да представлява политически защитен пояс срещу влиянието на Турция в България. Но ДПС е партия, замислена и строена в друга политическа

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

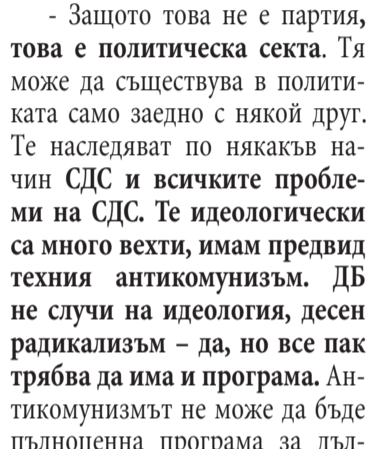
- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

- На практика вие доказвате тезата, че днешният елит е стабилен, защото е безалтернативен – в него никой друг няма да проникне. - Те са нестабилни в най-важната част. Българският политически елит е в дълбок исторически упадък. Това е, което се разгръща. Този процес на политическо гниене ще се разгръне докрай в следващата 2024 г. Системните партии в българската политическа система са в дълбок упадък – това засяга БСП, която все не може да прихване политическата активност, това засяга ГЕРБ като наследник на българската десница от миналите десетилетия.

ГЕРБ в момента има проблем с политическата си идентичност – те плащат много голям данък на своя политически съюз с политическите си противници ПП – ДБ и това непременно ще се отрази на всички бъдещи избори. И ДПС е в историческа и политическа криза заради проекта на Доган за превръщането на ДПС в главен фактор, в нещо, което да представлява политически защитен пояс срещу влиянието на Турция в България. Но ДПС е партия, замислена и строена в друга политическа

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

- На практика вие доказвате тезата, че днешният елит е стабилен, защото е безалтернативен – в него никой друг няма да проникне. - Те са нестабилни в най-важната част. Българският политически елит е в дълбок исторически упадък. Това е, което се разгръща. Този процес на политическо гниене ще се разгръне докрай в следващата 2024 г. Системните партии в българската политическа система са в дълбок упадък – това засяга БСП, която все не може да прихване политическата активност, това засяга ГЕРБ като наследник на българската десница от миналите десетилетия.

ГЕРБ в момента има проблем с политическата си идентичност – те плащат много голям данък на своя политически съюз с политическите си противници ПП – ДБ и това непременно ще се отрази на всички бъдещи избори. И ДПС е в историческа и политическа криза заради проекта на Доган за превръщането на ДПС в главен фактор, в нещо, което да представлява политически защитен пояс срещу влиянието на Турция в България. Но ДПС е партия, замислена и строена в друга политическа

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

ПОЛИТИЧЕСКИЯТ ЕЛИТ...

идейния смисъл на тази партия. Това е държавна партия, партия на властта, която имаше задачата да разпределя финансовите потоци, които текат от Европа към България. Не съм сигурен, че тази партия може да продължи без Бойко Борисов. Те ще изпадат в дълбока криза. - Възможен ли е въобще ГЕРБ без Бойко Борисов? - По-скоро не. Ако те успят да преминат от дяснолиберално към дясноконсервативно, проблемът с Бойко Борисов ще бъде решен автоматично. Бойко Борисов е пластичен политик, той може да приеме всякакви идеологии, стига да гарантират успех на тази партия. - Защо забравяте „Демократична България“? - Защото това не е партия, това е политическа секта. Тя може да съществува в политиката само заедно с някой друг. Те наследяват по някакъв начин СДС и всичките проблеми на СДС. Те идеологически са много вехти, имам предвид техния антикомунизъм. ДБ не случи на идеология, десен радикализъм – да, но все пак трябва да има и програма. Антикомунизмът не може да бъде пълноценна програма за дълго съществуване. Това е партия от еднократен тип, която може да работи два-три сезона и толкова. Антикомунизмът може да се наблюдава в идейния багаж на една партия, но ако това е основен стълб – това не е партия, а е радикална секта, която може да добрува в политиката заедно с някой друг или по-точно на гърба на някой друг и с огромна подкрепа от някое посолство. Но това не е нещо дълготечно, това е ситуационно.

- През 2024 г. предстоят избори в 70 държави. В Европейския съюз ще избираме Европейския парламент. Президентски избори има в САЩ и в Русия, предстоят парламентарни избори в Тайван. Как всичко това ще се отрази на живота ни? Възможно ли е да го променят напълно? - Напълно нищо не може да се промени от избори през една година. Но тези избори ще дадат видима реализация на трендовете, които владееят света днес. В европейските избори, например, ще видим окончателно разпадане на социално-либералната политическа тъкан и появата на нови леви и нови либерали. Това означава, че досегашните баланс в ЕП ще бъдат окончателно разрушени, затова те са толкова важни за нас. Руските избори ще закрепят ръководството на Путин над Кремъл през следващите няколко години. Американските избори ще променят целия пейзаж

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

- На практика вие доказвате тезата, че днешният елит е стабилен, защото е безалтернативен – в него никой друг няма да проникне. - Те са нестабилни в най-важната част. Българският политически елит е в дълбок исторически упадък. Това е, което се разгръща. Този процес на политическо гниене ще се разгръне докрай в следващата 2024 г. Системните партии в българската политическа система са в дълбок упадък – това засяга БСП, която все не може да прихване политическата активност, това засяга ГЕРБ като наследник на българската десница от миналите десетилетия.

ГЕРБ в момента има проблем с политическата си идентичност – те плащат много голям данък на своя политически съюз с политическите си противници ПП – ДБ и това непременно ще се отрази на всички бъдещи избори. И ДПС е в историческа и политическа криза заради проекта на Доган за превръщането на ДПС в главен фактор, в нещо, което да представлява политически защитен пояс срещу влиянието на Турция в България. Но ДПС е партия, замислена и строена в друга политическа

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

в Европа и света. Очаква се с все по-голяма степен на вероятност демократите да загубят властта. Първото пряко следствие у нас на загубата на Демократическата партия ще бъде това, че ще сложи край на хубавото време на ПП. ПП е клон на американската Демократическа партия, без да е партия. ПП е по-скоро идейно течение, което клонира някои тенденции и зависимости в партията на американските демократи – тя е сложна партия, която има няколко крила. Едно от тези крила беше клонирано в България и беше наречено „Продължаваме промяната“. Усилията да се „продължи промяната“ ще спрат като неефективни при загуба на демократите в САЩ. - За Съединените щати загубата на демократите ще означава, че САЩ ще преминат от радикален експанзионизъм, каквато е днешната политическа линия на Белия дом и на Държавния департамент, към обикновен и ефективен изолационизъм – това ще бъде много голяма крачка по пътя на прехода от еднopoлярен към многополярен свят. Което пък е главното съдържание на епохата. Според антикомунизъмът не може да бъде пълноценна програма за дълго съществуване. Това е партия от еднократен тип, която може да работи два-три сезона и толкова. Антикомунизмът може да се наблюдава в идейния багаж на една партия, но ако това е основен стълб – това не е партия, а е радикална секта, която може да добрува в политиката заедно с някой друг или по-точно на гърба на някой друг и с огромна подкрепа от някое посолство. Но това не е нещо дълготечно, това е ситуационно.

- През 2024 г. предстоят избори в 70 държави. В Европейския съюз ще избираме Европейския парламент. Президентски избори има в САЩ и в Русия, предстоят парламентарни избори в Тайван. Как всичко това ще се отрази на живота ни? Възможно ли е да го променят напълно? - Напълно нищо не може да се промени от избори през една година. Но тези избори ще дадат видима реализация на трендовете, които владееят света днес. В европейските избори, например, ще видим окончателно разпадане на социално-либералната политическа тъкан и появата на нови леви и нови либерали. Това означава, че досегашните баланс в ЕП ще бъдат окончателно разрушени, затова те са толкова важни за нас. Руските избори ще закрепят ръководството на Путин над Кремъл през следващите няколко години. Американските избори ще променят целия пейзаж

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

- На практика вие доказвате тезата, че днешният елит е стабилен, защото е безалтернативен – в него никой друг няма да проникне. - Те са нестабилни в най-важната част. Българският политически елит е в дълбок исторически упадък. Това е, което се разгръща. Този процес на политическо гниене ще се разгръне докрай в следващата 2024 г. Системните партии в българската политическа система са в дълбок упадък – това засяга БСП, която все не може да прихване политическата активност, това засяга ГЕРБ като наследник на българската десница от миналите десетилетия.

ГЕРБ в момента има проблем с политическата си идентичност – те плащат много голям данък на своя политически съюз с политическите си противници ПП – ДБ и това непременно ще се отрази на всички бъдещи избори. И ДПС е в историческа и политическа криза заради проекта на Доган за превръщането на ДПС в главен фактор, в нещо, което да представлява политически защитен пояс срещу влиянието на Турция в България. Но ДПС е партия, замислена и строена в друга политическа

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

- На практика вие доказвате тезата, че днешният елит е стабилен, защото е безалтернативен – в него никой друг няма да проникне. - Те са нестабилни в най-важната част. Българският политически елит е в дълбок исторически упадък. Това е, което се разгръща. Този процес на политическо гниене ще се разгръне докрай в следващата 2024 г. Системните партии в българската политическа система са в дълбок упадък – това засяга БСП, която все не може да прихване политическата активност, това засяга ГЕРБ като наследник на българската десница от миналите десетилетия.

ГЕРБ в момента има проблем с политическата си идентичност – те плащат много голям данък на своя политически съюз с политическите си противници ПП – ДБ и това непременно ще се отрази на всички бъдещи избори. И ДПС е в историческа и политическа криза заради проекта на Доган за превръщането на ДПС в главен фактор, в нещо, което да представлява политически защитен пояс срещу влиянието на Турция в България. Но ДПС е партия, замислена и строена в друга политическа

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

Седна дума, ти си славното знаме, под което вилнее позорът. Ти знаеше това. Беше ти пределно ясно. И ако си забравил, нека ти припомня твоята ЕЛЕГИЯ, където ти така пророчески вижда какво ще последва: *Кажки ми, кажки, бедни народе, кой те в таз*

робска люлка люлее?
Тоз ли, що спасителя прободо на кръста нявега
зверски в ребрата,
*или тоз, що толкоз годин ти пее: "Търти и ще си спасиш душата"?!
Той ли ил някой негов наместник, син на Лойола и брат на Юда, предател верен и жив предвестник на нови тегла за сиромаси, нов кърджалия в нова полууда кой продал брата,*

убил баща си?!
Това си писал ти самият. И не само си го писал, но си го и вярвал. И тук е моят първи въпрос, драги Христо Ботев! НЕ СЕ ЛИ ЧУВСТВАШ ВИНОВЕН?

Не смяташ ли, че трябваше да се постараш да останеш жив и да избягаш от куршума, който те чакаше над Враца? Не смяташ ли, че трябваше да откажеш да снабдиш синовете на Лойола и братята на Юда с толкова важната и толкова ползната легенда за Христо Ботев? И вместо

ПОЛИТИЧЕСКИЯТ ЕЛИТ..

своите ресурси в тази посока, отделийки сили от Украйна и Близкия изток.

- Като се има предвид, че огромна част от световната търговия минава през Южнокитайско море, ние трябва да палим свещи да не избухне още един въоръжен конфликт, защото това със сигурност означава за Европа огромно поскъпване на всичко, за което се сетим.

- И затова 2024 г. ще бъде много сложна и много трудна, особено в икономическо отношение. Да не забравяме и ситуацията в Червено море.

- Засега нападенията на хутите приличат повече на ухапване от рояк комари – неприятно, но не и животозастрашаващо. Все пак повечето танкери не са тръгнали да заобикалят Африка, избягвайки Червено море.

- Но има такава тенденция – да се обикаля Африка. Ако това продължи, а не виждам какво може да го спре, това ще се насложи с тенденцията за усложняване на корабоплаването в Южнокитайско море. Т. е. още един фактор, който ще засили сложностите в икономическия живот, включително и в

България. Но искам да се върна на руските избори, които са много по-близко да нас. Около президентските избори ще се проявят силите на ПП и ще се види каква партия ще бъде победител. Това ще бъде резултатът от изборите в САЩ и в Русия, предстоят парламентарни избори в Тайван. Как всичко това ще се отрази на живота ни? Възможно ли е да го променят напълно? - Напълно нищо не може да се промени от избори през една година. Но тези избори ще дадат видима реализация на трендовете, които владееят света днес. В европейските избори, например, ще видим окончателно разпадане на социално-либералната политическа тъкан и появата на нови леви и нови либерали. Това означава, че досегашните баланс в ЕП ще бъдат окончателно разрушени, затова те са толкова важни за нас. Руските избори ще закрепят ръководството на Путин над Кремъл през следващите няколко години. Американските избори ще променят целия пейзаж

ект, в който аз не вярвам. - Очаква ли ни нова стабилност? Докато управляваше Борисов, животът беше предвидим. Очаква ли ни нещо подобно със Сглобката – без предсрочни избори, излишни турбуленции, макар и с всекидневни скандали между участниците в управлението?

- Не, никаква стабилност в никакъв смисъл не може да се очаква за идващите няколко години. По-скоро ще продължи тенденцията от тази година – че управлението ще бъде турбулентно. Тази турбулентност идва от вече очевидния факт, че българският политически дневен ред е геополитически. Войната е турбулентен процес. Ние ще зависим от турбулентността на високата геополитика, нашата вече са се подредили. Ние навлизаме все по-дълбоко в геополитическия дневен ред на Балканския полуостров и на войната на украинска територия.

ПИСМО ДО ХРИСТО БОТЕВ

това да им създадеш позорната грижа да те обесят те самите. Фактически да те обесят. И така името ти вместо швейцарска картичка на всеки режим да стане черен огромен камък, който да тежи върху всичките поколения и зловещо да им напомня за страшния позор и може би да спаси мнозина бъдещи Христо-Ботевици. Защото жестоката истина е, че запазвайки легендата за тебе, всяка година на втори юни ти биваш обесван. Твоята човешка същност, твоят характер, твоята истинска поезия, твоята революция, твоята силна любов и силна омраза увисват на въжето. Ако отоманската империя те честваше, ако гробът ти беше редом до този на Митхад Паша, кошунството със самия теб би било по-малко, отколкото сега, когато ти си знамената на казионщината, иконата на безскрупулността и пошлото интересийство. Как наистина може да допуснеш да те убият, когато следващите сто години така отчаяно се нуждаеха от тебе. Ти, който римуваше "патриоти" с "игуоти", твизка:

На гуша лежат спомени тежки,
злобна ги памет често повтаря,
в гърди ни любов, ни капка враг
на надежда от сн мъртвешки
да можеи свестен човек събууд!
Свестните у нас считат за луди...

Подкрепи и мен ръката, та кога въстане робът, в редовете на борбата да си наиде и аз гробът!

Както сам знаещ, не е трудно "кога въстане робът", да си наидеш гроба. Защото, когато роби-те въстават, те си остават роби. Въстанието не ги прави свободни хора. Те са въстнали роби. Оттук

Прости ми, нямам дързостта да те укорявам, нито смея да възразя срещу кои и да е от твоите принципи и идеали. Напротив, струва ми се, че с времето те разбирам по-дълбоко и по-страшно. Някои от твоите днешни последователи казват, че ти си толкова необикновен, изключителен, страшен, чудноват българин, който не прилича на никой друг българин. Може би загатването е, че ти въобще не си българин, а нещо друго. И това също подчертава моята идея, че поколенията през изминалите сто години са противопоставили легендата за тебе на самия тебе. Защото нека още веднъж повторя: ТЕ, КОИТО СЕ КЛЯНАТ ПРЕД ТВОЯ ОРЕОЛ, НЕ БИХА ОСТАВИЛИ ЖИВ НИТ ЕДИН, КОИТО МАЛКО ИМА НАПОМНЯ ЗА ТЕБЕ. И ето че куршумът, който прониза челото ти, продължава да свиети в своя злокобен полет вече сто години и да пронизва много други чела. Ти си чудесен и красив, когато казваш:

Подкрепи и мен ръката, та кога въстане робът, в редовете на борбата да си наиде и аз гробът!

Както сам знаещ, не е трудно "кога въстане робът", да си наидеш гроба. Защото, когато роби-те въстават, те си остават роби. Въстанието не ги прави свободни хора. Те са въстнали роби. Оттук

Прозволявам си да ти кажа, че времето доказва колко прав е бил Каравелов. Затова него не го честват. Дори са го забравили и пренебрегнали. Защото той не им достави ползнената легенда, в която много...

Бел. ред. Краят на това есе

нататък започва най-трудното, най-мъчителното и най-изпитателното – да превърнеш робите в свободни хора. И тук нуждата от живия Ботев винаги е била далеч по-голяма от легендата за мъртвия Ботев. Така идвам до втория ми въпрос:

Георги МАРКОВ

Драги Христо Ботев,
Всъщност много отдавна исках да ти пиша и да те питам за няколко неща. Вероятно ти не би ми отговорил или би забавил отговора си, докато се срещнем там, където всички неизбежно се срещат. Но не ти писах, защото не ти знаех адреса, както не го знам и сега - в рая ли си, или в ада. Прости ми, но доколкото те познавам, не мога да си представя, че ти сега се разхождаш между сладкопойните, облечени в бяло ангели, усмихваш се на красиви девизи, пиеш райска роса, танцуваш по зелена моравина и щастливо разговаряш с благочестивите светии за съвършенството на Бога и света. Много по ми се вярва, че дори свети Петър да те е приел в рая, ти си избягал оттам в първия удобен момент, завладял си било стария Радецки, било лодката на Данте и скришом си преминал небесния Дунав, който отделя светците от грешниците. Представям си даже как си скочил всред димящия пушнинак на адското преддверие, как си прочел оня злокобен надпис "Вие, които прекрчихте този праг, надежда всяка тука оставете", и си се засмял.

Аз така вярвам, че ти си се засмял на това предупреждение и може би си протегнал ръка и откърлил дъсчицата с надписа, защото ти никога не си могъл да търпиш такива евтини предизвикателства.

Мисля, че ти си предпочел ада, защото там има каузи, докато в рая ги няма. Ти знаеш много добре, че ако стремежът на хората към рая може да бъде някакъв живот, самият рай - това си е чиста смърт. Отгоре на всичко в ада ти сигурно би намерил поинтересната част на човечеството. Старият грешник Бакунин, от когото ти толкова си се възхищавал, трябва да се е издигнал до ранг на помощник-дявол, приятелят ти Нечаев сигурно се пържи някъде в Деветия кръг, а другарят ти Стамболов, мушкан за милионен път с дяволския

ПИСМО ДО ХРИСТО БОТЕВ

- Вие сте комунист, бе, твоята мамка...

Художник Тодор Цонев

нож, би се опитал да ти обясни защо според него, ако ти не беше загинал във Врачанския Балкан, само няколко години по-късно са щели така и така да те обесят.

И нека ти кажа, драги Христо Ботев, че аз вярвам на думите на Стефан Стамболов, въпреки че ти, може би, би ме погледнал с недоумение. Всеки твой поклонник би казал, че аз съм смахнат, защото от сто години насам всяка политическа партия, от най-дясна до най-лява, всяка фашистка или комунистическа организация, всяка власт - демократична или тоталитарна, всяка милиция или полиция те има за свое знаме, за свой герой, легенда, символ, светец. Ти си вероятно единственото име в цялата наша история, което обединява всички тях с едно желание - да те имат. Ти си нещо като магически камък, който всички духовни бедняци по на-

шата земя искат да притежават. Биха ти посочили помпозното величие, с което се почита денят на твоята смърт. О, как искам да видя лицето ти на този ден, как отгоре, някъде над облаците, гледаш това човешко наводнение към твоето лобно място, как добре организирани организации, войници, офицери, милиционери, ученици, пионери, комсомолци, партийци, духовни музики, ракетни части, обикновени и централни комитети, генерали, поети, министри, писатели, разни деятели - коли, камиони, автомобили, хеликоптери и пеша отиват да отдадат почит на легендата. Искам да видя как гледаш и слушаш зарята, церемонията за падналите, клетвите, че всички ще бъдат като тебе, гъгнешите речи на дебелия партийни ръководители, които произнасят празни дежурни фрази за свобода или смърт и те цитират и рецитират до

посиняване...

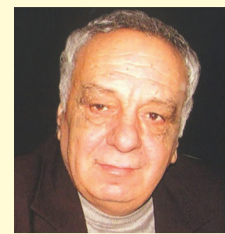
Въпреки това, драги Христо Ботев, Стамболов е прав. Тези хора, техните бащи или техните деца щяха да те обесят, ако ти не бе имал щастието със спасителния куршум. И аз съм сигурен, че ти знаеше това много добре, ти го предчувстваше, ти го виждаше и точно като Исус Христос избра своята Голгота, за да спасиш народа си от греха. И точно като него от опасност ти се превърна в спасителна легенда. Ти сякаш отгатна какво те искаха от тебе и се съгласи с тях, твоите вероятни бъдещи убийци. Ти не им беше нужен. Беше им нужно името ти. Никой от тях никога не се е интересувал от тебе, малцина са се опитали да те разберат, дори професорските и академичните изследвания са посветени на легендата, а не на тебе.

Оттук нататък с твоето име в уста, боготворейки легендата, всички тия власти, и особено сегашната, щяха да унищожават всеки българин, който дръзнеше поне най-бледо да бъде като тебе. "Да живеем и се борим по ботевски" стана лозунг за изкореняване на всичко ботевско и за ликвидиране на всички горди и чисти чела, които биха се осмелили да бъдат като тебе. С твоята поезия на уста бяха смазани истински поети, с твоята свобода на уста беше наложено най-черно потисничество, с твоята независимост на уста България бе тласкана от една зависимост в друга, с твоя героизъм на уста бяха отречени истинските героинства, с твоя безкомпромисен характер на уста България бе овладяна от духовни мижитурки и нищожества...

На стр. 11

ТРАКИЙСКИ РЕКВИЕМ

На Никола Инджов

Ивайло БАЛАБАНОВ

Не слагам пръст във рана, току-що заздравяла.
Не ми се тръгва с вик „На нож!“ към Бялото море,
ала душата ми седи пред Гюмюрджина бяла
и българските гробища край Одрин и Фере.

Оплаква ги Марица, оплаква ги и Арда,
но те лежат в треви и брош - ни китка, ни венци,
и вее оня вятър, със черен бяс подкарал
печалните кертвани тракийски бежанци.

Те живи и нещастни, си найдоха Родина.
Оряха сънем, жънаха насън край Булаир,
но мъртвите останаха край бяла Гюмюрджина
и пръснати из бойните полета... Спете в мир!

От царя сте забравени, от Господ сте простени
и уж безименни лежите в чужда равнина,
но белите джамии на Одрин са градени
от камъните с вашите надгробни имена.

И аз разбирам, че душата ми е поделена -
едната - в мен, но другата е там - в треви и брош,
че южната ни граница е кървавочервена,
защото е чертана не с молив, а със нож.

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „Нова Зора“. Идват безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Сега тече абонаментната кампания на Български пощи и на фирма „Доби прес“, с която редакцията има договорни отношения за 2024 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2024 г.: 1000 целогодишни абонамента! Ние знаем, че ви е трудно и с

НОВА
ЗОРА

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛЪЗВА ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамахме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения. Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата целева подкрепа. Процесите протичат все по-скоротечно и става все по-реален образът на

онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание. Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. „Нова Зора“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с „Нова Зора“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте „Нова Зора“. Търсете най-необходимият за България вестник.